

ŠentRUPERT

Glasilo krajanov krajevne skupnosti Šentrupert

• LETO: IV. / 4 • december 2002 • Glasilo izhaja štirikrat letno • Za krajan KS Šentrupert brezplačno •

Louis Pasteur, francoski kemik in biolog, je trdil:
»Vino je najbolj zdrava in higienska pijača!« -
Potem tudi ni nespodobno objaviti gloso o cvičku.

Tone Pavček

HVALNICA CVIČKU

Žejne vodi proti cilju
vino nežno, živo, sveže,
duši in telesu streže
z vsemi blagri v izobilju.

Zanj ni virov v starem veku,
zanj ne priča zgodovina
Perzije, Egipta, Rima,
da bi drugoval človeku,
najsi je veselo tekel
v svetopisemskem okrilju
v usta, grlo, po ožilju
svoje matere Dolenjske,
kjer še zdaj nje moške, ženske
žejne vodi proti cilju.

Božja kaplja troedina -
cviček - vino imenitno,
suho in prijetno pitno,
kot ga dajejo črnina,
frankinja in kraljevina,
pivcu in pevcu se prileže,
jezik in srce razveže
in četudi ni za maše,
zmeraj paše, ker je naše -
vino nežno, živo, sveže.

Poznavalci in penati
ga časte, kot se spodobi,
sam pa skromen, da mu škodi,
se ne druži z lavreati
in ne brati s predikati.
A vseeno brez te teže
svoj pomen in zven doseže:
V mili zemlji pod Gorjanci
kot v ljubezenski romanci
duši in telesu streže.

Zato teče po Dolenjski,
teče v litre, zibke, ritke,
teče v misli, brhke, bridke
in ne slabše kot kralj renski
bogati značaj slovenski:
V demokratičnem nasilju
greje v dimlju in zatilju,
dviga pivca v vse iz nič
in na zemlji ga zveliča
z vsemi blagri v izobilju.

NOVOLETNE ŽELJE

V PREDNOVOLETNEM ČASU
RADI RAZSIPAMO DOBRE ŽELJE
IN VČASIH TUDI OBLJUBLJAMO,
NE DA BI LAHKO IZPOLNILI.

VOŠČILNICA KRAJEVNE SKUPNOSTI
ŠENTRUPERT

PA JE PREPROSTA:

SAMO S SKUPNIMI PRIZADEVANJI
BO NAŠ KRAJ NAPREDOVAL;
TO BO TUDI NAŠE OSEBNO ZADOVOLJSTVO.

SREČNO 2003

VSEM KRAJANOM IN LJUBITELJEM
ŠENTRUPERTA!

Tone Rugelj,
predsednik sveta KS Šentrupert

Napovednik

Dogajanja v KS in društvih	2
Dogajanja v župniji	7
Kulturni utrip	8
Sprehodi med starimi razglednicami	10
Brez njih ni športa: Rok Rokavec	13
Ko sanje postanejo resničnost	14

Dogajanja v KS in društvih

ZNANJE — NAJBOLJŠA NALOŽBA

MESTNA OBČINA NOVO MESTO
JE PODELILA NAGRADE ZA INOVACIJSKO DEJAVNOST.

NAGRADO ZA INOVACIJSKO DEJAVNOST JE PREJEL TUDI
NAŠ KRAJAN **ŠTEFAN BREZNIKAR**, VODJA TEHNOLOŠKE
PRIPRAVE DELA V NOVOLESOVI TOVARNI
POSLOVNI ELEMENTI RAČJE SELO,

ZA IZBOLJŠAVO NA LINIJI OBREZOVANJA
IN ROBNEGA LEPLJENJA FURNIRJA.

MLADEMU INOVATORJU ČESTITAMO!

REZULTATI VOLITEV V SVET KRAJEVNE SKUPNOSTI:

1. volilna enota:

Anton Rugelj (1953) - Šentrupert - 180 glasov
Feliks Ahlin (1954) - Brinje - 121 glasov
Matija Jaklič (1974) - Šentrupert - 116 glasov

2. volilna enota:

Lado Markovič (1958) - Gor. Jesenice - 94 glasov
Jože Zaplatar (1968) - Dol. Jesenice - 85 glasov

3. volilna enota:

Ivan Kafol (1965) - Trstenik - 137 glasov
Peter Kurent (1939) - Vesela Gora - 99 glasov

4. volilna enota:

Jurij Bizjak (1954) - Rakovnik - 109 glasov
Dušan Tratar (1954) - Rakovnik - 82 glasov

5. volilna enota:

Stanko Okoren (1955) - Draga - 105 glasov
Peter Pavlin (1946) - Zaloka - 97 glasov
Vida Končina (1953) - Okrog - 96 glasov

6. volilna enota:

Ivan Gorenc (1950) - Hrastno - 126 glasov
Izidor Kovaljev (1960) - Hom - 94 glasov
Stane Krnc (1964) - Kostanjevica - 88 glasov

Občinska volilna komisija Trebnje

DELO SVETA KRAJEVNE SKUPNOSTI ŠENTRUPERT

V jesenskem času smo asfaltirali glavno traso Mali Cirknik, Križev pot in v Zabukovju odsek Kroharje - Robi Trinko. Občina Trebnje je asfaltirala odsek lokalne ceste Krževje - Ravne.

Novo podobo ima tudi kulturni dom Šentrupert, saj je obnovljeno pročelje stavbe.

Odločili smo se, da bi imela krajevna skupnost svoj praznik. To bo 26. decembra 2002, nadaljevalo pa se bo tudi 27. decembra 2002 z nastopom Čukov, ki se jih bodo predvsem mladi zelo razveselili.

27. novembra 2002 je imel svet KS Šentrupert svojo zadnjo sejo; na njej je predsednik sveta Peter Freljih poročal o delu sveta od 1998 do 2002.

Novi svet krajevne skupnosti se je prav tako sestel na svoji prvi seji 27. novembra 2002.

Potrdili so izvoljene člane sveta in izvolili vodstvo.

Predsednik sveta KS Šentrupert je postal Anton Rugelj, podpredsednika pa sta postala Jure Bizjak in Peter Kurent.

Novemu svetu krajevne skupnosti želimo v imenu vseh krajanov uspešno delo!

2. seja sveta krajevne skupnosti Šentrupert je bila 12. decembra 2002. Največ pozornosti so namenili sestavom komisij; vse komisije še nimajo vseh članov, za vse komisije pa so določili predsednike:

- Komisija za kulturno dejavnost: Matija Jaklič
- Komisija za CRPOV: Jože Bracar
- Odbor za upravljanje pokopališča Šentrupert: Peter Pavlin
- Statutarna komisija: Franc Bartolj
- Nadzorni odbor: Milan Šturm
- Komisija za opravljanje vodovoda v KS Šentrupert: Lado Markovič
- Komisija za komunalno urejanje vasi: Jože Zaplatar.

Komisija za komunalno urejanje vasi bo najbolj številčna, saj bo tu težišče dela.

Krajevna skupnost je finančno podprla obdaritev za dedka Mraza, Župnijski urad za Miklavža in Rdeči križ za obdaritev starostnikov. Finančno so podprli še Društvo Tarok, Vinogradniški pevski zbor in Konjerejsko društvo.

V mesecu januarju 2003 bo obvezno prakso brezplačno opravljala Alenka Lokar.

Martina Anžič

PREDSEDNIKOVA SLED

Čeprav smo včasih črnogledi, vendarle lahko rečemo, da je Šentrupert zgodba o uspehu. K temu je največ pripomoglo spoznanje, da ne moreš čakati na druge, kaj ti bodo dali, pač pa moraš sam v sodelovanju z drugimi vzeti krmilo razvoja v lastne roke. To je že stara zgodba, da smo bili med prvimi, ki so skušali reševati problematiko kraja s krajevnim samoprispevkom. Nič novega ne bo, če rečemo, da smo imeli v Šentrupertu srečo tudi v delavnih predsednikih; to so bili: Peter Zgonc, Jože Frelih, Franci Bartolj, zdaj pa je zaključeno obdobje predsednika Petra Freliha.

Da zdaj že bivšemu predsedniku Petru Frelihu ni bilo vseeno, kaj se dogaja v Šentrupertu, je bilo prav gotovo čutiti že v njegovi odločitvi, da se je sredi najbolj ustvarjalnih let z mlado družino iz Ljubljane preselil v rodni Šentrupert.

Kmalu po njegovem prihodu so bile volitve za svet krajevne skupnosti in Peter Frelih je postal predsednik, hkrati pa tudi svetnik v občinskem svetu občine Trebnje. Povsod, kjer je bil, se je slišal njegov glas.

Vsak predsednik sveta krajevne skupnosti je s svojim delom po svoje dal pečat delu. Tako smo v obdobju predsednika Petra Zgonca dobili prvi asfalt v krajevni skupnosti, ko je bil predsednik Jože Frelih, je našo krajevno skupnost dobesedno preplaval telefon; z njim se je zapisal v zgodovino tudi kasnejši predsednik Franci Bartolj; v njegovem obdobju je bila med drugim zgrajena tudi poslovilna vežica, ena izmed najlepših na Dolenjskem.

Če je bila v prejšnjih desetletjih pozornost usmerjena predvsem v reševanje aktualne problematike (asfaltiranje je bilo skoraj vedno v ospredju), je bil pogled predsednika Petra Freliha veliko bolj usmerjen v prihodnost.

Če smo v preteklosti tožili, da je v središču Šentruperta slab asfalt in da nimamo pločnikov, je predsednik Peter Frelih vedel, da je najprej ljudem treba napeljati kvalitetno vodo, zamenjati dotrajane še svinčene cevi in urediti kanalizacijo, šele nato pride asfaltiranje ulic in ureditev pločnikov, saj bi drugače komaj urejeno cesto znova prekopal. Verjetno kar mnogo gospodinjstev ni moglo verjeti, da je konec težav pri preskrbi z vodo.

Kako važna je obveščenost krajanov, se je predsednik Peter Frelih dobro zavedal, zato je v marcu 1999 pod uredništvom prof. Zvonke Krištof zagledala luč sveta prva številka lokalnega časopisa ŠentRUPERT. Predsednik jo je pospremil z besedami:

»... kvalitetno in plodno sodelovanje – s skupnim ciljem: še izboljšati in olepšati našo skupnost in naše življenje.«

Iz noveletne poslanice leta 2000 je bil predsednikov moto: **»Če se dela, je tudi kaj pokazati!«**

Že zelo zgodaj je predsednik iz lastnih izkušenj spoznal, da bi hitreje napredovali le tedaj, če bi bili samostojna občina, saj bi se v kraju obračalo veliko več

sredstev. Tej zamisli je predsednik Peter Frelih namenil osrednjo pozornost. Z dokazi je prepričal krajanje, da je to edino prava pot, za uresničitev zamisli je uporabil več kot samo svoj prosti čas – v določenem obdobju je bila pri njem to resnično prednostna naloga. A ker državna mlinska kolesa prošnji niso hotela ustreči, dokler ne analizirajo uspešnosti ali neuspešnosti sedanjih občin, se je predsednik z vsemi pravnimi sredstvi združil s krajevnimi skupnostmi s podobnimi prizadevanji in je postal predsednik združenja krajevnih skupnosti Slovenije. V teh prizadevanjih tako predsednik kot krajanje nismo uspeli – a smo vseeno moralno zmagali, saj smo pokazali enotnost.

Ob novem letu 2002 je v časopisu ŠentRUPERT predsednik zapisal: **»Ni bistveno, ali bomo občina ali ne, bistveno bo, kdo bo na področju, kjer živimo, odločal o kvaliteti našega življenja.«**

Verjetno prav zaradi nerazumevanja do novih občin predsednik Peter Frelih ni želel ponovno kandidirati v svet krajevne skupnosti.

Vse obdobje njegovega predsednikovanja je bilo povezano z akcijami trajne vrednosti. Tako je bil 24. decembra 2000 ponovno izglasovan krajevni samoprispevek z rezultatom, ki bi ga bili mnogi veseli, saj je zanj glasovalo 84,70% udeležencev referendumu. V tem obdobju se je premaknilo tudi pri akcijah iz programa Celostni razvoj podeželja in obnova vasi.

Del nalog, načrtovanih s krajevnim samoprispevkom, se je že uresničil, marsikaj se še bo, ne

bo pa vse odvisno samo od nas. Tu mislimo predvsem na prizadevanja, da bi vendarle tudi v Šentrupertu prišli do zdravstvene postaje.

Večkrat je bil boj z mlino na veter tudi v občinskem svetu – bodimo prepričani, da bi bilo vsaj asfalta precej manj, če ne bi bil predsednik tako vztrajen pri prizadevanjih, da bi Šentrupert napredoval.

Na kulturnem področju nas je predsednik povezal z razvitim svetom, saj je že nekaj let tudi pri nas kulturna ponudba v okviru Imago Sloveniae – Podoba Slovenije.

Med uspehe njegovega obdobja prav gotovo sodi še nakup hiše Kmetijske zadruge Trebnje v središču Šentruperta in le želeti je, da bi se v bližnji prihodnosti lahko dogovorili s Pošto Slovenije, saj šentruperska pošta zaradi utesnjenosti in vlage res kliče po novih prostorih. Delček življenja v stavbo pa je vnesel tudi bankomat Nove Ljubljanske banke.

Velikokrat se nam marsikakšno delo zdi samo po sebi umevno – beseda zahvale nam zlahka ne gre iz ust; le tisti, ki je bil ob delu soudeleženi, zna ceniti predsednikovo prizadevanje in tudi uspehe. Predsednik Peter Frelj je svoje obdobje predsednikovanja jemal kot svojo prednostno nalogo. Zato v imenu vseh bralcev časopisa ŠentRUPERT iskrena hvala za vse, kar ste storili za svoj in naš Šentrupert!

Uredniški odbor glasila ŠentRUPERT

PO VOLITVAH V SVET KS: POGLED NAPREJ

Z nedavnimi volitvami in izvolitvijo novega sveta krajevne skupnosti Šentrupert se začena delo tega sveta že v tem letu. Svet KS je takšen, kot ste ga izvolili. Naj bo dober ali slab, po svojih najboljših močeh bo svet moral poskrbeti za vas (- za krajevno skupnost) in tako opravičiti vaše zaupanje.

Nekaj besed o delu prejšnjega sveta:

Želel bi poudariti, da je bil prejšnji svet zelo uspešen. Pričel ali dokončal je mnogo projektov: od vodovodov, cest, peskokopa, kanalizacije, programa CRPOV in še bi se našlo. Za uspešno delo gre vsa zasluga gospodu Petru Frelihu, ki je kot predsednik sveta KS z neupogljivo voljo delal za KS. Lahko smo mu hvaležni!

Želel bi predstaviti svoje videnje dela KS Šentrupert.

Na komunalnem področju bi morali v naslednjem obdobju uresničiti naslednje projekte:

- Razširitev in obnova ceste Slovenska vas – Šentrupert – Prelesje (skladno s programom Občine Trebnje);
- razširitev in asfaltiranje ceste Sotla – Zabukovje; odsek od odcepa za Srasle do vznožja vasi Zabukovje (to asfaltiranje je že obljubil prejšnji svet KS po zapori peskokopa v Zabukovju – le-to so naredili krajanj);
- v naselju Šentrupert zamenjati dotrajane in zdravju škodljive vodovodne cevi. Po obnovi le-tega pa na novo preplastiti že močno dotrajan asfalt;
- vsem prebivalcem KS zagotoviti ustrezno pitno vodo;
- če bodo lastniki parcel, po katerih potekajo vodi kanalizacije, podpisali pogodbe z dovoljenjem o prekopu parcel, bomo zastavili vse moči, da se prične z izgradnjo čistilne naprave in kanalizacijskega omrežja;
- urediti dokumentacijo za obvoznico Šentruperta.

Na kulturnem področju:

- Domače kulturno društvo letno pripravi celovečerno gledališko predstavo;

- Sponzorji bi omogočili dve prireditvi iz programa Imago Sloveniae – Podoba Slovenije;
- časopis ŠentRUPERT naj tudi v prihodnje izhaja in ohrani sedanjo kvaliteto.

O društvih:

Imamo precej društev, njihova dejavnost pa je zelo različna. Nekatera društva so zelo aktivna in pripomorejo k razpoznavnosti in dobremu imenu kraja, druga manj. Vendar je za slednja prav, da jim pomagamo prebroditi krizo, da bi ponovno zaživela.

O vaških skupnostih:

Želim, da bi ta svet imel posluš tudi za reševanje manjših problemov v vaških skupnostih – skladno s finančnimi zmožnostmi KS.

O samostojni občini:

Upam, da se bo svet KS z dovolj veliko vnelo lotil dela, ki je vezano na svojo občino Šentrupert – tam, kjer je prejšnji svet nehal. Možnosti, da dobimo svojo občino, so sicer majhne, vendar ne smemo zanemariti nobene možnosti.

Za sklep:

Zavedam se, da vseh potreb in tudi ciljev, ki si jih bomo zastavili, najbrž ne bomo mogli uresničiti. Lažje pa jih bomo uresničevali, če bomo strpno in složno delali.

Da bi lažje reševali problematiko, bom vsak četrtek od 18. do 20. ure v pisarni KS dostopen vsem krajanom.

Naj na koncu povabim vse krajanje, da po svojih močeh pomagajo k razvoju krajevne skupnosti!

*Tone Rugelj,
predsednik sveta KS*

DRUŠTVO KMEČKIH ŽENA JE ORGANIZIRALO TEČAJ O PRIPRAVI IN KUHANJU ŠTRUKLJEV

19. oktobra 2002 smo se zbrale v šoli, kjer smo se učile pripraviti in kuhati pri nas že več stoletij uveljavljeno narodno jed — ŠTRUKLJE.

Kar nismo mogle verjeti, da je lahko štrukljev čez sto vrst in kar precej smo jih poskusile narediti. Tečaj je vodil priznani predavatelj Gostinske turistične šole Maribor gospod Janez Štrukelj. Na tej šoli je kar 800 dijakov. Predavatelj je tudi spisal knjigo o štrukljih, ki ima samo o pripravi te jedi čez sto receptov. Knjiga je privlačno napisana, krasijo jo številne fotografije, zato je kar precej tečajnic knjigo tudi kupilo. Tečajnice so bile z izvajanjem tečaja zelo zadovoljne. Predavatelj je vse razumljivo povedal in nazorno pokazal, kako se dela.

Zelo sem bila vesela, ker so se tečaja udeležile tudi hčerke naših članic.

Tako bo spet kar nekaj naših domov imelo bolj pestro izbiro hrane ...



Zadovoljni obrazi vse povedo.

Predavatelj je ponudil še tečaj za pripravo solat, za kar so bile tečajnice zelo navdušene.

V imenu društva se lepo

zahvaljujem za pripravljenost ravnateljici Poloni Rugelj in kuharici kuhinje Marinki Gorenc za njeno pomoč

Malči Kosteve, predsednica

O SKRBI ZA UREJENOST KRAJA

Turistično društvo Šentrupert si je za leto 2003 med prednostne naloge zapisalo tudi ocenjevanje kraja. V ta namen je bila v okviru Turističnega društva imenovana delovna skupina, ki bo skrbela, da bo akcija stekla.

Narava sama je šentrupersko dolino in njeno okolico izjemno obdarila z naravnimi lepotami.

Vsak želi živeti v čistem, zdravem in lepem urejenem okolju. Ocenjevanje kraja naj bi

vzpodbudilo krajanje, da skozi vse leto skrbijo za svoje okolje.

Kategorije, v katerih bo potekalo ocenjevanje, so:

- kmečke domačije
- stanovanjske hiše
- vasi ali zaselki.

Ocenjevanje bo potekalo dvakrat v letu, seveda ne bo napovedano, v komisiji, ki bo ocenjevala, pa ne bo domačinov.

Rezultate akcije bomo razglasili ob prazniku KS Šentrupert.

Pomembno je, da se v domačem okolju dobro počutimo, prizadevati pa si moramo, da bomo za goste, ki prihajajo v naš kraj, postali še bolj vabljeni.

K sodelovanju vabimo vse krajanje KS Šentrupert – ni se potrebno prijavit.

Tone Odlazek

Mnogo zadovoljstva pri urejanju okolja vam želi Turistično društvo Šentrupert!

Rupert Gole, predsednik

PROSTOVOLJNO GASILSKO DRUŠTVO PO STOTEM LETU OBSTOJA

V juliju 1999 smo slovesno praznovali prvih sto let uspešnega dela Prostovoljnega gasilskega društva Šentrupert; krona praznovanja je bila slovesna izročitev nove avtocisterne operativi društva. Ta pridobitev se je zelo hitro izkazala kot zelo koristen pripomoček, saj je posredovanje naše operative v zadnjih treh letih pri vseh nesrečah uspešnejše, poleg tega pa so naši šoferji mnogim krajanom, ki so v sušnem obdobju ostali brez vode, le-to pripeljali na dom kadarkoli in kamorkoli je bilo potrebno. Razumljivo pa je, da takšnih uslug Društvo ne more brezplačno opravljati, ker ima z njimi pač določene stroške, ki jih mora pokrivati.

Samo spomini na preteklo delo in praznovanje pa ne zadostujejo. Res na našem območju v zadnjih letih ni bilo večjih nesreč in požarov, vendar nas to ne sme uspavati, saj mora biti operativa ob nesreči stalno pripravljena. Zato smo v zadnjih letih dokupili nekaj dodatne opreme, da je avtocisterna dobro opremljena, veliko pozornosti pa smo posvetili tudi izobraževanju članstva, saj s sodobno tehniko ne more upravljati, kdor ni dodatno usposobljen. Dva naša člana sta v preteklih dveh letih opravila tečaj za gasilskega častnika, štirje člani pa tečaj za nižjega gasilskega častnika, štirje člani so se usposobili za delo z dihalnimi aparati, več mlajših članov pa je uspešno opravilo tečaj za izprašane gasilce in tako pridobilo osnovno gasilsko znanje. Obiskovanje tečajev za gasilske častnike ali za nižje gasilske častnike je zahtevalo od članov veliko osebne odpovedi in porabo

prostega časa ter seveda finančnih sredstev, saj ti tečaji trajajo po tri mesece in več. V društvo nam je uspelo vključiti precej mladine, saj se zavedamo, da je mladina naša prihodnost in da bomo morali starejši člani po zakonih narave njim prepustiti delo in vodenje društva. Težava je sicer v tem, da je več mladih neresnih, nekaj časa pridno delajo, potem pa se naveličajo, a vsaj nekateri se tudi vrnejo. Veseli smo, da je društvo obogatilo tudi nekaj žensk.

Letos nam je končno uspelo pridobiti lastništvo gasilskega doma in pripadajočih zemljišč, kar je omogočilo sprejetje zakona, ki društvom dovoljuje lastništvo nepremičnin. Nekaj težav je bilo tudi zaradi denacionalizacijskih zahtevkov, vendar se je vse uredilo tako, da je Občinski svet Trebnje na seji 3. julija 2002 lahko sprejel sklep o brezplačnem prenosu lastništva iz občine na naše društvo, v novembru pa smo

z občino Trebnje tudi podpisali pogodbo. Seveda pa nam bo sedanje lastništvo prineslo tudi nekaj dodatnih stroškov.

Zdaj smo začeli že s pripravami na počastitev 105-letnice društva, ki bo leta 2004. Takrat želimo operativi izročiti nov avto – v zameno za sedanji orodni avto TAM. Ker gasilska vozila niso v stalni uporabi, tudi ta avto ni izrabljen, vendar več ne odgovarja potrebam društva, saj je star nad 20 let. Ko bomo zbirali denar za nabavo, se bomo obrnili tudi na naše krajanke, ki so nam vedno stali ob strani, in upamo, da nas tudi tokrat ne bodo razočarali.

Pred nami je novo leto 2003; tudi ob tej priložnosti bodo naši člani obiskali vsa gospodinjstva našega požarnega območja, prinesli koledar, zaželeli srečo v novem letu, hkrati pa tudi prosili za finančno pomoč za delo društva. Gasilsko društvo pač nima lastnih dohodkov, zato je povsem odvisno od pomoči zainteresiranih krajanov. Delo društva pa ni konjiček njegovih članov, ampak priprava za pomoč bližnjemu v nesreči.

Na občnem zboru PGD, ki ga bomo organizirali v začetku leta 2003, bomo izvolili novo vodstvo društva, ki mu že zdaj želimo uspešno delo, kar pa bo v marsičem odvisno tudi od višine sredstev, s katerimi bodo lahko razpolagali.

Franc Novak, tajnik PGD

Dogajanja v župniji

Poleg rednih obveznosti in dogajanj v župniji se je kljub »jesenski megli« marsikaj zgodilo.

Veroukarji so imeli 19. oktobra »prost« dan. Višji letniki so odšli na vsakoletni zahvalni dan, ki ga pripravljajo sestre HMP; le-te poučujejo verouk tudi v naši župniji. Letos je zahvalni dan potekal v Šentvidu pri Ljubljani, sklep pa je bil s sveto mašo v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku. Mlajši pa so se podali na Viher, kamor so kljub kakšni manjši rosi vsi prišli. Pri cerkvi nas je čakal pečen kostanj. Seveda so nekateri otroci pridno pomagali ne le pri pojedini, temveč tudi pri pripravi: rezanje kostanja, priprava plošče za pečenje, priprava papirnatih vrečk za vroč kostanj ... Pri pripravi so seveda pomagali tudi nekateri starši.

Na zahvalno nedeljo smo se Gospodu zahvalili za vse dobrote zemlje in dela naših rok. Popoldne pa smo se z romanjem na Viher še enkrat tudi javno zahvalili za pridelke in dogodke.

Tudi bodoči birmanci se počasi pripravljajo na veliki dogodek. K temu so prispevali tudi starši, ki so svojim otrokom pri sveti maši izročili knjigo življenja – Sveto pismo. Priprave se bodo nadaljevale tudi pri birmanskih skupinah.

Prav gotovo pa je bil najbolj odmeven dogodek miklavževanje. Angelčki in hudički so skupaj z Miklavžem simbolično obdarili najmlajše in malo »mlajše« otroke Šentruperta. Že nekaj časa prej pa so se tako angelčki kot hudički pripravljali, da z igrico razveselijo publiko. Vsekakor jim gre iskrena hvala za navdušeno sodelovanje. No, zahvala gre tudi otroškemu pevskemu zboru in gospodu Štefanu, da so sodelovali s pesmijo, in seveda gospodu Miklavžu, da nas je počastil s svojim obiskom, ter dobrotnikom in sponzorjem, ki so prispevali za darila.

Seveda se tudi glede materialnih stvari vedno kaj dogaja. Obnove po načrtih tečejo tako na Okrogu kot na pokopališki kapeli, kjer smo zamenjali ostrešje in

OB KONCU LETA 2002 SE ŽELIM

ZAHVALITI VSEM,

KI STE KAKOR KOLI POMAGALI!

ŠE POSEBEJ PRISRČNA HVALA,

KER NAM JE USPELO OBNOVITI

TOLIKO KULTURNE DEDIŠČINE!

V TEH PRAZNIČNIH DNEH

VAM ŽELIM

VELIKO DRUŽINSKEGA MIRU

TER BLAGOSLOVLJENO LETO 2003!

Vaš dekan Mirko Simončič

kritino. Načrti pa se ob zavzetem sodelovanju faranov in krajanov z dobrotniki kujejo in odpirajo naprej.

Pred nami je najlepši čas leta – praznovanje BOŽIČA in NOVEGA LETA. Postavljali bomo jaslice in božično jelko, odprimo tudi svoja srca in vest, ju očistimo ter tako prejmemo novorojenega v nas same in v naše domove. Tudi letos bodo vse domove obiskali koledniki ter na zunaj potrdili to našo odprtost in dobroto.

Marko Suhoveršnik

Kulturni utrip



*Pisateljica Ivanka Mestnik in ilustrator Jože Kumer sta pritegnila prisotne.
foto J. Platiše*

GORJANSKI ŠKRATI MED LJUDMI PREDSTAVLJENI TUDI V ŠENTRUPERTU

Podružnica BRALNEGA DRUŠTVA za Dolenjsko, Belo krajino in Posavje je pripravila že drugo jesensko srečanje. Predstavili smo najnovejše delo pisateljice Ivanke Mestnik, hkrati pa pripravili razstavo izvirnih ilustracij, ki jih je naredil akademski slikar Jože Kumer. Zato je tudi razumljivo, da je bilo na tokratnem srečanju več mladih kot kdajkoli.

Pisateljica Ivanka Mestnik je v tem delu prepričana, da v mladem rodu lahko vzgojimo bolj spoštljiv odnos do narave, kot ga imamo odrasli. Zanimivost knjige je tudi v tem, da je bila napisana v gostoljubnem okolju kmečkega turizma na Hrastnem pri Šentrupertu, od koder je lep razgled na Gorjance. Dotaknila pa se je tudi svojega dela za odrasle Domačija na sončni jasi, saj je tudi dogajanje v tem delu postavljeno v neposredno bližino. Akademski slikar Jože Kumer pa je predstavitev izkoristil za nove upodobitve škratov, tokrat v tehniki z ogljem, vse dogajanje pa sta polepšali Glasbena šola Trebnje z nastopom treh učenek klavirja iz razreda pianistke Damjane Zupan, Osnovna šola dr. Pavla Lunačka pa s predstavitevijo odlomka iz knjige Gorjanski škrti med ljudmi – mentorica je bila slavistka Janja Jerovšek – in z nastopom otroškega pevskega zbora pod vodstvom prof. Nataše Broar in klavirski spremljavi Damjane Zupan. Pogovora z avtorjema je vodil vodja podružnice, srečanje pa se je končalo s poskušnjo dobrot iz kmečkega turizma na Hrastnem.

Jože Zupan

GLASUJTE ZA NAJBOLJ PRIJAZNEGA USLUŽBENCA UPRAVNE ENOTE TREBNJE!

V Upravni enoti Trebnje v mesecu decembru poteka akcija, v kateri državljani izbirajo najbolj prijaznega uslužbenca meseca. V akciji imajo vsi državljani možnost glasovati za tistega uslužbenca upravne enote, ki je po njihovem mnenju najboljše usposobljen, najbolj prijazen, najhitrejši, vodi postopek z najmanj stroški – ali pa ima kako drugo dobro lastnost, zaradi katere je po njegovem mnenju dober uradnik.

Akcija bo potekala vsak delovni dan v mesecu decembru, svoj glas za najbolj prijaznega uslužbenca Upravne enote Trebnje pa lahko oddate na sedežu Upravne enote Trebnje, Goliev trg 5 v Trebnjem, ter na posameznih matičnih uradih.

GODBA SVETEGA RUPERTA NA SVOJEM PRVEM NOVOLETNEM KONCERTU NAVDUŠILA



*Godba sv. Ruperta - boljša iz dneva v dan
foto Marko Kapus*

Menda šentruperska telovadnica OŠ dr. Pavla Lunačka v svojem več kot dvajsetletnem obstoju še ni videla toliko obiskovalcev, kot jih je bilo na prvem novoletnem koncertu Godbe svetega Ruperta. Znova se je potrdilo spoznanje, da so Šentruperčani hvaležni obiskovalci, kadar nastopajo domačini.

Godba svetega Ruperta nima dolge zgodovine; 1999. leta je začel Marjan Brčar s skupino entuziastov, ki niso imeli glasbene izobrazbe, a ogromno volje. To drugo je izkoristil novi dirigent godbe - klarinetist Boštjan Dimnik, ki poleg šentruperske godbe vodi godbi v glasbenih šolah v Grosupljem in v Trebnjem, hkrati pa je nadvse uspešen tudi kot klarinetist v različnih glasbenih skupinah.

Danes v Godbi svetega Ruperta ne sodelujejo samo domačini, pač pa tudi navdušenci iz Trebnjega in Grosupljega, tako da godba zajema že skoraj 60-članski kolektiv. V njej niso samo amaterji, pač pa tudi učitelji Glasbene šole Trebnje; klarinetist Boštjan Dimnik,

saksofonist David Kocijan in pozavnist Matevž Sila predstavljajo strokovni del godbe, ki s svojim navdušenjem potegnejo tudi druge za seboj.

Program, s katerim so se predstavili na svojem prvem celovečernem koncertu, je bil zelo skrbno izbran; lahko bi rekli, da bi bili ob poslušanju zadovoljni tudi gledalci veliko večjih krajev, kot je Šentrupert. Mnogi solisti so naredili program še bolj privlačen, hkrati pa razgiban.

Da bi bilo še bolj pestro, so kot gostje nastopili ženski pevski zbor Beli cvet iz Šentjerneja - zbor vodi Danijela Halas - ter folklorna skupina Plamen iz Škocjana - skupino vodita Robert Dulc in

Nataša Zupet; vsak je po svoje pripomogel k razgibanemu popoldnevu in privlačnosti koncerta.

Seveda pa je treba povedati, da vse navdušenje ne bi nič pomagalo, če Godba svetega Ruperta ne bi imela dobrotnika; gospod Jože Anderlič je godbi preskrbel instrumente, hkrati pa poskrbel za izvirne uniforme nastopajočih, saj so posnetek oblačil Dolenjcev iz 17. in 18. stoletja.

Nastopajoči so navdušili - kako tudi ne, saj bi tako hvaležne publiko privoščili vsem nastopajočim.

Jože Zupan

SPREHODI MED STARIMI RAZGLEDNICAMI:

“Iz svojega domačega kraja pristrčne pozdrave ...”

Porjavele razglednice iz zaprašenih podstrešij so v zadnjih desetletjih ponovno postale ponos zbirateljev in dragocen zgodovinski vir mnogim raziskovalcem. Slike in fotografije na prvih straneh razglednic nam lahko govorijo o marsičem: o razvoju poselitve in dosežkih takratnega stavbarstva, o obrti in industriji, o življenju in običajih takratnega časa, o človekovih posegih v prostor, pa tudi o naravnih ujmah. Na prvi strani se je tu in tam pojavila fotografija posledic potresov, plazov, požarov ali poplav. Na zadnji strani pa lahko iz znamk in poštnih žigov razberemo marsikaj iz zgodovine poštnega prometa. “Sprehod” med stare razglednice je lahko svojevrsten vpogled v zanimiv delček kulturne dediščine kraja.

Hiter razvoj fotografije, tiskarske tehnike in vzpon popotništva ter razmere na pošti, ki so terjale nov vir zasluga, so pripeljale do ideje o ilustriranju takratne dopisnice oz. “listnice” (nemško Correspondenz-Karte), ki so jo na dunajski poštni upravi poznali že od leta 1869. Prazna sporočilna stran dopisnice je seveda vabila, da bi jo ilustrirali in nastala je “ilustrirana dopisnica”. Ena stran dopisnice je bila namenjena naslovu, znamkam in poštnim žigom. Pošte niso sprejemale razglednic, ki bi imele pisano sporočilo na naslovni strani. Sporočilu je bila namenjena druga stran. Na tej sporočilni strani so se začele pojavljati “razgledne slike”. Glede iznajdbe prve “ilustrirane dopisnice” je precej nejasnosti, pogosto pa se kot iznajditelja navaja Petra Manojloviča in leto iznajdbe 1871. Ko pa so se ilustracije in fotografije razširile na celotno

sporočilno stran takratne razglednice, je odlok avstrijskega trgovskega ministrstva (1904) uvedel sredinsko pokončno črto na naslovni strani in nastala je oblika razglednice, ki jo poznamo še danes.

Slovenski kraji so se začeli na

dopisnicah pojavljati v zadnjem desetletju devetnajstega stoletja in vse do prve svetovne vojne je trajala zlata doba razglednic. V začetku prejšnjega stoletja se je tiskanje razglednic in njihovo pošiljanje iz kraja v kraj tako razmahnilo, da je izdajanje razglednic doseglo celo posmeh v verzih: “Dobijo se po mestih in vaseh, če družga ni, pa trava je na tleh.” Za takratni Št. Rupert in okolico to seveda ni veljalo, vas se je ponašala z več kot le “travo na tleh”. Takratne fotografije in založnike so najpogosteje privabili motivi farne cerkve v Št. Rupertu in cerkve sv. Frančiška Ksaverija na Veseli gori.

Najstarejša poznana “razgledna slika” St. Ruperta je iz 19. stoletja. Na dopisnici (Correspondenz -



Razglednica Št. Ruperta, ki jo je založil Fr. Pavlin, je bila odposlana leta 1903. (zbirka T. Budkovič, Kranj)



Razglednica Št. Ruperta, ki jo je založil F. Knez, je bila odposlana leta 1906.
(zbirka J. Uhan, Ljubljana)

Karte) je litografija Šentruperta, Mokronoga in gradu Grič. Šentrupert je naslikan nekje iz Brinja. Litografije so okrašene z risbami cvetja in s sredinskim napisom "Pozdrav iz St. Ruperta". Vsi napisi na sporočilni strani so presenetljivo tiskani v slovensščini, četudi je "dopisnico" pod številko No. 1270 izdal Weiss & Dreykurs z Dunaja. Pošiljatelj ene od teh izjemno redkih razglednic, ki jo je bilo mogoče videti na eni od prodajnih stojnic s starinami ob ljubljanskem tromostovju (Bobi - verjetno Robert grof Barbo z gradu Rakovnik), je razglednico iz Šentruperta odposlal 6. februarja 1898, pri tem pa prečrtal vse slovenske napise in jih prevedel v nemščino. Znamka Franca Jožefa I. za 2 vinarja oz. hellerja (heller = 1/100 krone) je žigosana z dvojezičnim žigom (St. Rupert - St. Ruprecht). Na naslov spoštovane Gertrude Barbo v Gorico (Görz) je kartica prispela že naslednji dan, kar dokazuje

dohodni črtni poštni žig (7. februar 1898).

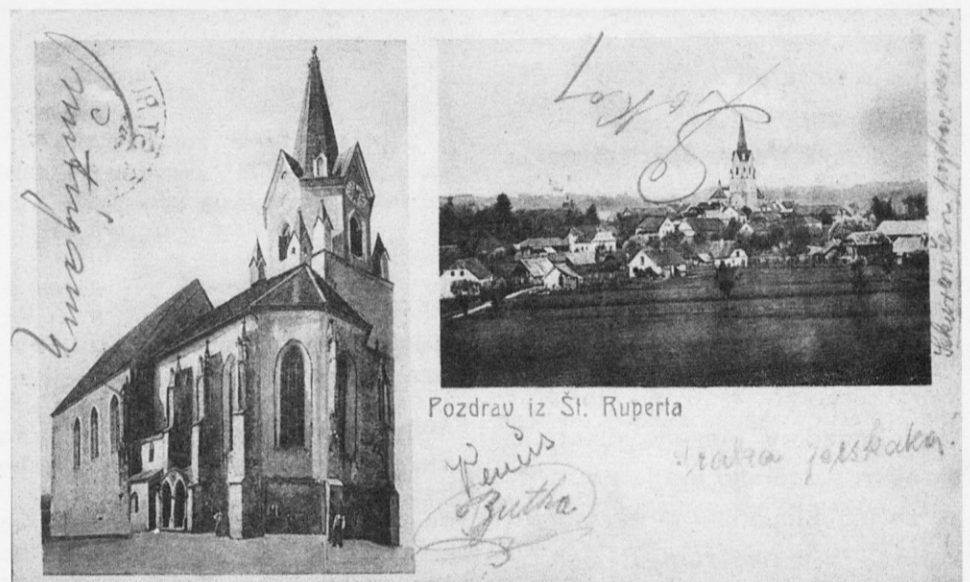
Tudi druga najstarejša znana razglednica Šentruperta predstavlja več motivov: črno beli fotografiji Št. Ruperta in Vesele gore. Takrat imenovano "dopisnico" je založil Fr. Pavlin. Odposlana je bila 18. decembra 1903 s pošte v Trebnjem s poštnim

žigom Treffen - Trebnje neki "velecejenjeni gospici" na Rimsko cesto v Ljubljani s poštnim žigom Laibach - Ljubljana.

Razglednica, ki je takrat večinoma stala 10 vinarjev, je frankirana z znamko Franca Jožefa I. za 5 vinarjev.

"Pogled na Št. Rupert" iz začetka prejšnjega stoletja nam je ohranil F. Knez, ki je založil lepo panoramsko "dopisnico". Fotografija je bila posneta nekje iz Kamnja oz. Homa in ima v ozadju Križev pot in Veselo goro. Fotografija zavzema zgornji del "sporočilne strani", postopno preide v prostor, namenjen sporočilu. Razglednica je bila leta 1906 napisana v nemščini in s pošte Št. Rupert - St. Ruprecht z znamko Franca Jožefa I. za 5 vinarjev poslana v Graz.

Črno bela "dopisnica", ki jo je založil M. Sternen, predstavlja dve fotografiji: zunanjščino cerkve sv. Ruperta in pogled na takratno



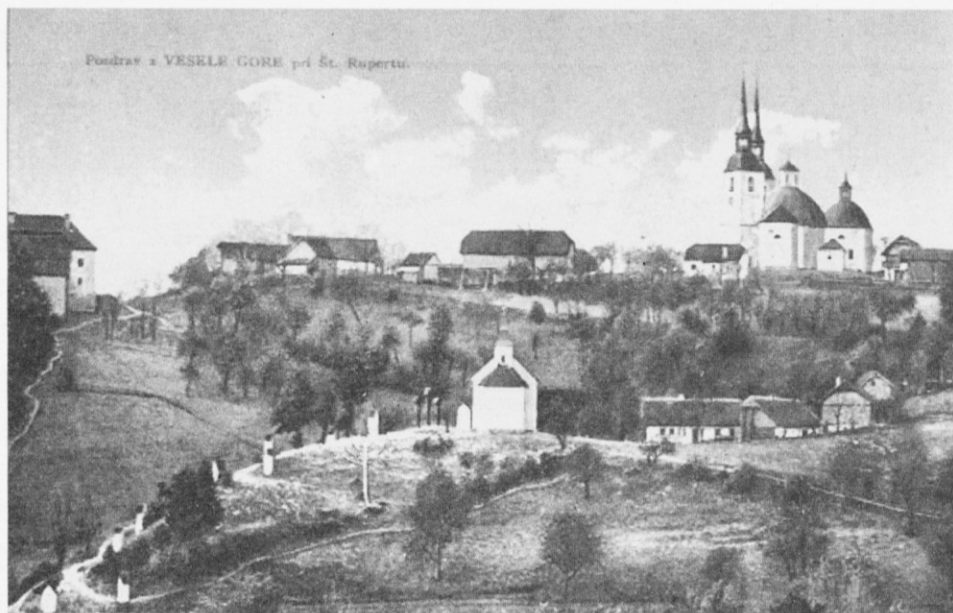
Razglednico Št. Ruperta je založil M. Sternen.
(zbirka J. Uhan, Ljubljana)

naselje Št. Rupert nekje iz Kamnja. "Lahko vam je žal, da niste tu ..." se začenja besedilo na razglednici, ki je bila poslana s pošte Št. Rupert na grad Grič pri Mirni. Letnica na poštnem žigu je žal zabrisana.

Glede na sredinsko pokončno črto na naslovni strani "dopisnice" prav gotovo ni bila odposlana pred letom 1904, sodeč po znamki Franca Jožefa I., ki je bila izdana ob šestdesetletnici njegovega kronanja (5 vinarjev), pa tudi za gotovo ne pred letom 1908.

Grafična zanimivost med starimi razglednicami Šentruperta in okolice pa je iz leta 1911. Johanna Rugelj je takrat založila čudovito razglednico z napisom: Pozdrav z Vesele gore pri Št. Rupertu. Črno belo sliko so kolorirali z ročno narejenimi barvnimi klišeji. Ta barvita razglednica s Križevim potom (Kalvarijo) v ospredju in z Veselo goro v ozadju je ostala neodposlana in tudi nepopisana. Takratni lastnik si jo je verjetno zaradi izjemne barvitosti zadržal zase.

Obdobje zlate dobe razglednic Št. Ruperta verjetno zaključuje lepa panoramska slika, posneta nekje z Vrha, z napisom Št. Rupert na Dolenjskem. Tako razglednico je v začetku avgusta 1938 dobila tudi "veleocenjena spoštovana gospodična" v salonu Renesansa na Napoleonovem trgu v Ljubljani. "Srčni pozdrav" nekega Vilkota je okrašen z znamko kralja Petra II. za en jugoslovanski dinar, poštni žig št. 75 z napisom Št. Janž - Trebnje pa je spomin na potujočo



Razglednico Križevega pota in Vesele gore je leta 1911 založila Johanna Rugelj. (zbirka J. Uhan, Ljubljana)



Razglednica Št. Ruperta, ki jo je založil F. Knez, je bila odposlana leta 1938. (zbirka J. Uhan, Ljubljana)

pošto na železniški progi iz Šentjanža v Trebnje. Tudi to razglednico je založil trgovec F. Knez. Razglednica je bila verjetno zelo uspešna, v prodaji je bila vse do druge svetovne vojne, mogoče tudi še kasneje. Vsekakor pa je bila ta razglednica natisnjena že

pred letom 1913, saj je takrat fotografijo v uvodnem zemljepisnem opisu Šentruperta objavil tudi prof. Ivan Steklasa v svoji Zgodovini župnije Šent Rupert na Dolenjskem.

Jože Uhan

ROK ROKAVEC: PO OČETOVIH STOPINJAH

ROK ROKAVEC JE BIL V RAZREDU ZA NAJMLAJŠE TEKMOVALCE, STARE DO DEŠET LET, V SPRETNOSTNI VOŽNJI Z MOTORJEM ZMAGOVALEC VSEH DIRK.



Očka in sin - sodelavca

Ta vestička je bila povod za razgovor z Rokovim očetom:

Mnogi starši v svojih otrocih skušajo uresničiti svoje neuresničene načrte. Pri Branku Rokavcu, očetu zmagovalca Roka, to vsekakor ne drži, saj je bil tudi on zmagovalec na številnih podobnih prireditvah. Verjetno pa drži, da je imel sin Rok boljše izhodiščne pogoje, ker ga je lahko očeka spodbujal, mar ne?

- Prav gotovo – pravzaprav se ne more primerjati.

Kdaj je bilo čutiti, da se tudi Rok zanima za vožnjo s kolesom in kasneje z motorjem?

- Vožnjo s kolesom je začel pri štirih letih, motor pa je dobil za peti rojstni dan – kot preskus, ali bo pokazal zanimanje za tekmovanje. *Kaj je bilo močnejše: očetovo prigovarjanje ali sinova želja po spretnostni vožnji?*

- Nisem imel namena, da bi ga takoj spodbujal zaradi tekmovanja. Dvorišče pred hišo staršev v Šentrupertu je bilo njegovo prvo tekmovalno področje, že ob tem pa

je bilo čutiti, da kaže zanimanje.

Spretnostna vožnja z motornimi kolesi je sicer lahko privlačna oblika izrabe prostega časa, vendar je ta odločitev povezana tudi s strahom pred morebitnimi nesrečami. Verjetno se je v starših že od vsega začetka pojavilo vprašanje, ali kljub vsem možnim nesrečam vztrajati, da Rok ne bo samo priložnostni tekmovalec v spretnostni vožnji, pač pa bo načrtno gojil dejavnost. Verjetno odločitev ni bila lahka – pa vendar ...

- Najina osnovna naloga je bila spodbujanje, siljenje pa nikakor ne, saj takrat tudi ni rezultatov. Odločal se je predvsem sam.

Kako poteka Rokov delavnik? Kdo se mora komu prilagajati?

- Nekako je obojestransko sodelovanje. Šolsko delo je povezano z mamico, pri treningih pa se usklajujeva. Trenira bolj malo – nikakor ne vsak dan, dva dni pred tekmo pa ves preživi v pripravah na tekmovanje. Kolo mu je zdaj vsakdanje vozilo v Trebnjem, kjer zaenkrat še živimo, ko pa je v Šentrupertu, je v ospredju motor.

Kateri najvidnejši Rokovi uspehi so že za njim?

- Doslej je bil trikrat zmagovalec gorske hitrostne dirke na Mirni, državni prvak pa je bil leta 2001 in 2002. V kategoriji najmlajših JUNIOR do deset let je v konkurenci 14 tekmovalcev letos že drugič usvojil naslov državnega prvaka 8-letni Rok Rokavec; bil je zelo uspešen, saj je zmagal na vseh devetih dirkah, bil nepremagljiv in kot edini tekmovalec dosegel maksimalno število točk. Prej je Rok tekmoval za AMD Trebnje, odslej pa za ROKIB – RACING TEAM – ŠENTRUPERT. Upam, da se bo tako Šentrupert pogosteje slišal ...

Kako Rok gleda na vsa tekmovanja? Ali se kdaj kaže tudi utrujenost?

- Na posameznih dirkah se kdaj pokaže tudi utrujenost, drugače pa Rok ni obremenjen s tekmovanji, ker gleda na vse z ljubeznijo do vožnje.

Prihodnost se pravzaprav piše že s preteklostjo. Ali razmišljate o sinovi ljubiteljski ali poklicni zavezanosti spretnostnim vožnjam?

- Spretnostna vožnja bo lahko samo še drugo leto, lahko pa se kasneje odloči za cestno-hitrostne dirke do 14. leta. Vsekakor bo odločitev v njegovih rokah. Moram pa povedati, da je to nevaren šport; šele zdaj občutim, kako je bilo mamino strah ob mojih tekmovanjih. Na srečo pa je zaenkrat Roku tekmovanje kot del igre.

Rok je zelo zgodaj začel, da pa bo lahko prekosil očeka, bo moral še dolgo čakati. Branko Rokavec je namreč bil od 18 gorskih hitrostnih dirk na Mirni kar sedemnajstkrat absolutni prvak ...

Roku veliko poguma in sreče tudi v prihodnje, vse dobro njegovim staršem!

Jože Zupan

Ko sanje postanejo resničnost

Člani literarnega krožka so ob mentorstvu slavistke Janje Jerovšek razmišljali, kako je, kadar se sanje uresničijo. Prisluhnimo!

KO SANJE
SPET POSTANEJO RESNIČNOST

Ko ležem v travo,
se svet obrne na glavo.

Smehljám se v nebo,
ker imam čisto zmešano glavo.

Po nebu en fant leti,
in me popelje med sanjske dni.

Sanje uničene so,
ko spet me predramijo.

Nives Gruden, 7. razred

Vsi kdaj sanjamo. Jaz sem nekoč sanjala, da sem dobila igračo dojenčka, ki govori besedi MAMA, ATA in se smeje.

Naslednje jutro je bil 6. december – Miklavž in na mizi so čakala darila. In glej! Odvila sem darilo in zagledala ravno takšnega dojenčka, o katerem sem sanjala. Kar nisem mogla verjeti. Ali je Miklavž slišal za moje sanje? Me je morda opazoval? V moji glavi se je pletlo tisoč vprašanj.

Od takrat je minilo že nekaj let. Sedaj tisto darilo krasi mojo sobo, včasih pa se z dojenčkom še vedno malo poigram.

Metka Banič, 5. razred

Vsi ljudje sanjamo. Oh, te sanje! Včasih so vesele, drugič žalostne. Pogosto se tudi uresničijo. To se je zgodilo tudi meni.

Nekoč sem sanjala o dobri novici, ki mi jo je v sanjah povedala prijateljica. Pripovedovala mi je o mesecu, ko bo v šolo prišla glasbenica. Rekla mi je, da je to zvedela od prijatelja. Že v sanjah sem sanjala, da se ji je zlagal.

No, nato sem se zbudila. Odšla sem v šolo. Na šolskem pragu me je čakala prijateljica. Povedala mi je novico. Bilo je tako kot v sanjah. Novice sem se zelo razveselila. Razmišljala sem, a sem nekje v sebi čutila, da je to novico zvedela od lažnivca. Na koncu se je vse to res izkazalo. To sva ugotovili s prijateljico. Povedala sem ji, da sem ta pripetljaj sanjala ravno tako, kot se je zgodilo. Tako sva se naučili, da vsakemu ne smeš verjeti in da so lahko sanje živa resnica.

Eva Frelih, 5. razred

Bil je temačen in pust zimski dan. Vremenoslovci so napovedovali sneg, a na žalost se napoved ni uresničila. Pozno zvečer sem utrujena zaspala. Naslednji dan me je čakalo tekmovanje iz Vesele šole. Moj spanec pa ni bil trden. Zdelo se mi je, da čutim poplesavanje drobnih snežink. Prebudim se in stečem k oknu. Oh, ničesar ne vidim. Saj so bile le sanje. Zjutraj me je mami prebudila. Pozdravil pa me je svetel dan, vsa pokrajina je bila v belem oblačilu. Vsaka snežinka je bila posebne oblike. Tudi tekmovanje je bilo že za mano. Spoznala sem, da se tudi sanje lahko uresničijo, saj ni zapadel le sneg, pač pa sem uspešno opravila tudi tekmovanje.

Ana Gorenc, 5. razred

Ko sem bila majhna, sem vsak večer sanjala o kužku, kako teče po travniku in se kotali. Mami sem zmeraj prosila, naj mi kupi psa. Rekla mi je, da imamo premalo prostora. Pri sosedovih so imeli psa, zato

sem vsak dan zahajala k njim in se igrala s kosmato kepico. Mami me je večkrat opazovala. Spoznala je, da imam rada živali. Odločitev je padla. Odpeljali smo se na izlet, v meni neznan kraj. Ko pa smo se pripeljali, sem zagledala kužka. Na poti domov sem za svojo psičko izbrala ime. Poimenovala sem jo Gaja.

Gaja in sosedov Floki mi tako lepšata dneve.

Eva Gruden, 5. razred

Že od nekdanj sem želel igrati v kakšni veliki košarkarski dvorani. Pridno sem treniral in čakal, kdaj bodo kakšne pomembne tekme. Pred dvema tednoma pa se je zgodilo. Trener nam je povedal, da bomo odšli v Zagreb, kjer naj bi v dvorani Dražena Petrovića odigrali tekmo. Nisem vedel, proti komu bomo igrali, zato sem povprašal prijatelje. Izvedel sem, da bo naš nasprotnik Cibona. Takoj sem vedel, da bomo zelo težko zmagali. Prišla je »usodna« sobota, ko smo se navsezgodaj odpeljali. Ko smo stopili v dvorano, smo mislili, da smo se zmotili. Dvorana je bila za skoraj 12.000 ljudi. Seveda ni bilo toliko obiskovalcev. Igra se je pričela. Bali smo se kot še nikoli. Nasprotniki so bili veliki, nekateri celo 30 centimetrov višji od mene. Povedli smo in bojazen pred njimi je izginila. Igrali smo zmeraj bolje in jih na koncu premagali s 45 točkami razlike. Veseli in zadovoljni smo se vrnili domov, saj smo igrali v zelo veliki dvorani, pa še zmagali smo!

Tjaž Brezovar, 6. razred

Vedno sem si želel potovati v daljne dežele. To so bile vedno le sanje – do lanskega leta. Takrat so se moji starši odločili, da dopust preživimo v Grčiji in tako se mi je želja izpolnila. V Grčijo

smo se peljali z veliko ladjo, kar je bilo zame posebno doživetje. Pluli smo po Jadranskem morju in med vožnjo opazovali hrvaško obalo. Po enem dnevu vožnje smo prispeli na otok Krk, kjer smo preživeli teden dni. Uživali smo na lepih peščenih plažah, obiskali vse znamenitosti otoka in se na koncu dopusta poveselili na Grškem

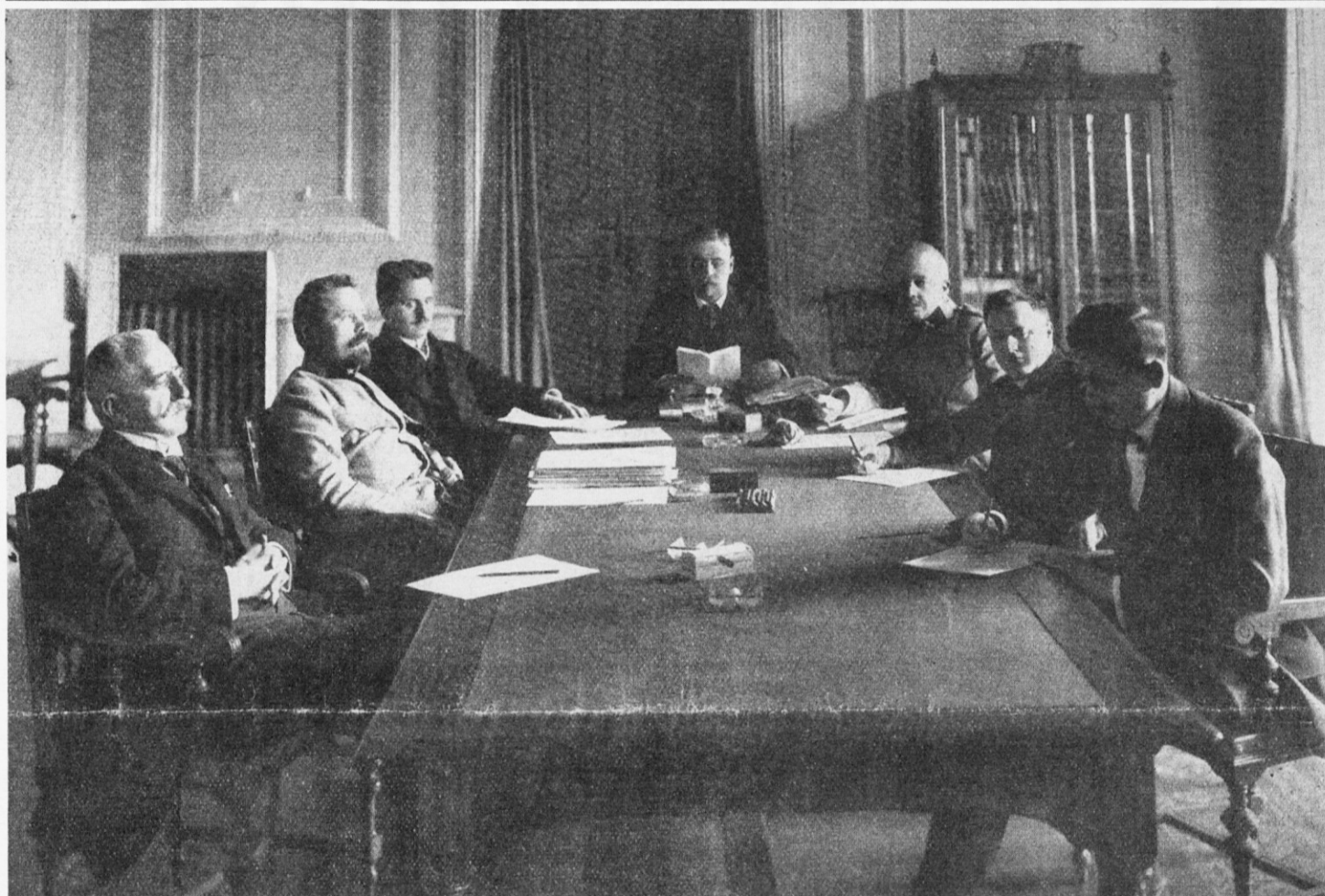
večer. Nazaj smo potovali z letalom. To je bilo spet novo doživetje, saj sem se z letalom prvič peljal. Najprej me je bilo kar malo strah, potem pa sem občudoval bele oblake, ki so bežali mimo nas. Potovanje je kar prehitro minilo. Postal sem navdušen nad letenjem.

Letos sem z letalom odpotoval v

Tunizijo. Večkrat sem razmišljal, kakšna je videti Afrika. Tudi v Tuniziji smo preživeli teden dni. Bil sem presenečen nad pokrajino. Na severu je kar nekaj zelenja, na jugu pa so sredi puščave oaze. Posebno doživetje je bilo jahanje kamel po Saharski puščavi. Užival sem tudi na plaži, polni mivke, kjer sem gradil peščene gradove. Bilo je čudovito.

Anže Mikec, 6. razred

Stare fotografije pripovedujejo



Kranjski deželni odbor med svetovno vojsko.

Deželni odbor se posvetuje o vojnem posojilu. V pročelju deželni glavar dr. Šušteršič, ki rejerira. Na glavarjevi desnici deželni odborniki: dr. Pegan, dr. Zajc, dr. Triller. Na levici: grof Barbo, dr. Lampe. Zapisnikar dr. Tomažič.

IZ ILUSTRIRANEGA GLASNIKA 15. ŠTEVILKA - LETO 1914

VABIMO ...

Šentrupert praznuje



praznik

KS Šentrupert

Kulturni dom, četrtek, 26. 12. 2002,
ob 15. uri.

Program: Otvoritev in blagoslov prenovljenega kulturnega doma
Nastop Vinogradniškega pevskega zbora
Nagovori in pozdravi
Kulturni program predšolskih in šolskih otrok
Nastop skupine CANTAMUS
Podelitev priznanj KS Šentrupert
Nastop Godbe sv. Ruperta

Po prireditvi vabljeni na druženje!

Petek, 27. decembra, ob 17. uri: Nastop skupine ČUKI z otroškim programom,
ob 20. uri: Zabava s ČUKI za vse ...

Sobota, 28. decembra, ob 10. uri se bo v počastitev krajevnega praznika v kulturnem domu
pričel šahovski turnir.

Prisrčno vabljeni!
KS Šentrupert

ŠentRUPERT

GLASILO KRAJEVNE SKUPNOSTI ŠENTRUPERT - LETO: IV. / 4
december 2002

USTANOVITELJICA: KRAJEVNA SKUPNOST ŠENTRUPERT - zanjo: Tone Rugelj
UREDNIŠKI ODBOR: Rupert Gole, Polona Rugelj, Mirko Simončič in Jože Zupan
OBLIKOVANJE IN PRELOM: Rupert Gole
TISK: KOPD d.o.o., Mirna
Glasilo izhaja štirikrat letno. Naklada: 1000 izvodov.
Po zakonu o DDV se za glasilo plačuje 8,5% davek od prometa proizvodov.